

uden at reſikere Liv eller Lemmer. Jeg maa derfor ſvare den ærede Forespørgger, at jeg ikke finder, der er tilſtrækkelig Anledning til at ſætte Lovgivningsmagten i Bevægelse med Henſyn til et Spørgsmaal, der, ſom ſagt, fremkommer ganſke overordentlig ſjældent, der ikke har nogen ſærbæles betydelig Karakter, og ſom man er i Stand til at kunne ſjerne, ſaa ſnart der virkelig er Fare paa Jærde.

Fjord: Naar det var Tilfældet, at Politimesteren anſaa ſig bemyndiget til at foretage Skridt, der kunde forebygge, at ſlig Fare kom til Stede, forſtaar jeg ikke, at han ikke har omtalt det i ſin Svarſkrivelse til Vedkommende, at han ikke ſkjønnede Foranſtaltningens Nødvendighed i det omhandlede Tilfælde, men kun har fremhævet, at der ikke eksisterer nogen Lovbeſtemmelse, ſom berettiger Politimesteren til at paabyde Anbringelse af et ſaadant Skjærm; deri ſynes mig ligger, at ſelv om Faren var nok ſaa ſtor, mener Politimesteren ikke, at han havde Lovhjemmel til at foretage Foranſtaltninger. Derſom Faren ikke var erkjendt for at være til Stede, ſynes jeg, at Politimesteren maatte have givet det ſom Grund til, at den ikke vilde paabyde nogen Foranſtaltning. Vi have jo en gammel Erfaring her i Landet for, at vi nødvendig vilde kaſte Brønden til, ſjøend Barnet er druknet, og derfor ſøft tage vore Forholdsregler, naar Ulykken er indtruffen. Jeg tror, det vilde være meget heldigt, om vi toge Forholdsregler, før Ulykken indtraf, naar vi ikke kunne være blinde for, at de kunne indtræffe. Smidlertid kan jeg i en vis Henseende være tilfreds med den ærede Indenrigsminſters Svar, naar han ſiger, at der gives Hjemmel til at faae ſlige Sikkerhedsforanſtaltninger truffene, hvor det af Autoriteterne erkendes for at være nødvendigt.

Indenrigsministeren: Hvorvidt den vedkommende Politimester har ſvaret, at der ikke var Fare paa Jærde, ſtal jeg lade være ſagt; men viſt er det, at han i den ham affordrede Erklæring til Indenrigsministeriet ſiger, at der ikke er ſtørre Fare paa dette Sted end paa uendelig mange andre Steder. Skulde han alſaa foretage ſig Noget i dette Tilfælde, vilde det ikke være paa Grund af den nærmere Fare, men paa Grund af den fjernere Fare, og dertil ſaanebe han fornøden Hjemmel. Den ærede Forespørgger maa heller ikke glemme, at Sogneforſtanderſkabet ogſaa har udtalt ſig; det maa dog forudsættes, at det beſtaar af Folk, ſom vide Beſted om Tingene, og de have ſagt, at de ikke finde tilſtrækkelig Anledning til at gjøre Noget. Jeg tror ikke, at Noget vil have Noget indb, at man ſørger for, at der ikke ſker nogen Ulykke, og der er viſt intet Menneſke, ſom vilde forhindre Sogneraadet fra at ſætte denne Skjærm, derſom det troede, at det var opfordret

dertil ved ſamtligte Forhold. At Politimesteren eller Amtmanden ſkulde tvivle om, at de, naar der virkelig var Fare ved at befare Veien, vilde være berettigede, ja endog forpligtede til at træffe de nødvendige Foranſtaltninger, kan jeg ikke indrømme det ærede Medlem; jeg holder mig overbevist om, at de i ſaa Tilfælde vilde anſe ſig forpligtede til at træffe de i ſaa Henseende fornødne Foranſtaltninger.

Steenstrup: Jeg har juſt ikke begjært Ordet for at tale om diſſe Møllehjul, men det forekommer mig, at, er dette Tilfælde ikke ſarligt, hvad jeg ikke tror, ſaa er der dog Mangler i Lovgivningen paa andre Omraader, ſom ikke ligge ſaa langt herfra. Det ærede Medlem fremhævede ogſaa, at dette var et uere ſpecielt og eneſtaaende Tilfælde, og jeg maa ſige, at, derſom der ikke ſker flere Ulykker i Landet, end der ſker ved den Slags Mangler, vil der ikke forekomme mange. Naar den ærede Miniſter ſagde, at han er overbevist om, at Autoriteterne vilde og kunde afhjælpe lignende Mangler, naar de erkjende dem for at være Mangter, ſtal jeg dog tillade mig at bruge det ærede Medlems Forespørgſel ſom Udgangspunkt for at paapege, at, er der ikke Mangler i denne Retning, ſaa er der i mange andre Retninger, navnlig med Henſyn til Sager, der ligge under Indenrigsminſterens og Juſtizminſterens Reſort. Jeg vil naturligviſ ikke i fjernſte Henseende behreide de ærede Miniſtre dette; men jeg tror, at det ligger i Nutidens uhyre Fremſkridt, at der opſtaar Farer, hvor der ikke tidligere har været det. For at tage det ærede Medlems Forespørgſel ſom Udgangspunkt, ſaa er der langt mindre Fare ved at gaa over vedkommende Møllebro end ved om Aſtenen at paſſere Veſterbroes Paſſage. Men for at blive paa Landet ſtal jeg ſige, at det forekommer mig, at, derſom man havde ſtatiftiſke Oplyſninger om alle de Menneſker, ſom mellem Nar og Dag forulykke og drukne i Brønde og Mergelgrave, der findes paa Steder, hvor de ikke maa være — jeg taler ſlet ikke om dem, der findes paa Steder, hvor de bør være — vilde de kunne tælles i dusinviſ eller ſtokkeviſ. Jeg er overbevist om, at Et af To er Tilfældet: enten er der ſtore Mangler i Lovgivningen, eller der er Slaphed i Administrationen og hos Politiet. Naar nu den høitærede Miniſter ſærlig fremhævede, at Autoriteterne nok vilde ſørge for, naar en Ve i ikke var i Orden, at den da kom i Orden, ſaa vil jeg dog fremhæve et Gempel paa en Ve, der er anlagt i denne Tid, hvor man ſaa lidet har taget Henſyn til Uføiſere og Sligt, og hvor man ſaa lidet har taget Henſyn til, at en Ve ikke umiddelbart maa ſtøde til en Mergelgrav eller lignende, at denne offentlige Ve, jeg ſigter til, gaar i en Længde af godt en Fjerdingvei langs Øſtersjøen; alſaa, ſaa ſnart Folk i Mørke komme en Alen udenfor Veibanen, ere de nede i Vandet,